

Виноград у саду

Іван Сенченко

Коли Катрусині батько і мати приїхали працювати в село, їм дали невеликий дім біля Дніпра. Будиночок гарний, цегляний, але ж біля нього нічого не було — гола земля.

— Це не біда,— заспокоїв голова колгоспу.— Виростите собі садочок, то буде і у вас, як у всіх людей.

Вони так і зробили. Весною посадили діляночку малини, діляночку агрусу, діляночку порічок. А восени — п'ять яблуньок, п'ять грушок, п'ять сливок, п'ять абрикосок і п'ять вишеньок. Ще залишалося трохи місця в низині, то Катруся і каже:

— А тут давайте посадимо виноград. Я його дуже люблю.

— Ой, що ти, доню! — заперечила Катрусина мама.—Виноград такий ніжний та примхливий, а там його у повінь Дніпро може водою залити. І лоза наша пропаде. Тільки потрудимося задарма.

— А все ж таки цікаво,— мовив Катрусин тато.— Хоч подивимося, як отой виноград росте.

І посадили вони для проби кілька виноградних лозин.

Цісля зими знову настала весна. Пробудився, розгулявся старий Дніпро і як почав гнати воду, як почав! Одного ранку Катруся вийшла на поріг, глянула — аж довкола, скільки очі бачать, сама вода. І в низині, і в саду, і в дворі, мало до будинку не дійшла. .

Подивилася мама.на все це й каже:

— Пропав наш сад. У дерев корінчики ще слабенькі. А малина, агрус і порічки теж не витримають такої води...

— Ну, що ж,— озвався Катрусин тато,— нічого не вдієш. Якщо вимокне, то вдруге насадимо. Не щороку ж Дніпро отак розливається. А коли зміцніють деревця, тоді їм повінь не страшна.

Прийшов Дніпро до саду серед квітня, а відступив аж у травні. І де розливався, там земля грузька, і все таке чорне, немов вигоріло.

Ходять усі втрьох — Катруся, мама і тато —по саду, розглядають, що накоїв Дніпро.

— Ця вишенька вже ні на що не здатна,— каже Катрусин тато.

— А в цієї яблуньки, бачите, кора тріснула,— скрушно мовила мама.

Потім зайшли в малинник — чорно! Поглянули на ділянку, де агрус ріс, і там все загинуло. Порічкова ділянка теж така.

— От лихо! — зітхнув тато.

Катруся ж не зітхала, бо ніколи було. Треба мерщій усе оглянути.,

— А як же там наш виноград? — раптом згадав тато.

— Мабуть, від сердешного й сліду не залишилося,— відповіла мама.

Катруся саме спинилася в низині, там, де виноград восени садили. І бачить: пагонець зелений-презелений та такий сильний, соковитий. Вона як закричить:

— Мамо, таточку, а що це таке? Ось ідіть подивіться!

Батько й мати туди. Все навколо чорне, тільки один пагінчик зеленим листям до сонця поривається.

— Ой! — сплеснула в долоні мама.— Та це виноград!

— Еге ж, таки виноград,— ствердив тато.— Виявляється, він води зовсім не боїться. Оце добре! Бо скільки землі пропадає і в нас, і в сусідів. Ніхто тут, в низині, не садить, всі бояться, що Дніпро залле. А виходить, що тут для винограду найкраще місце!

Насадити вони винограду. І такий він за літо виріс розкішний, такий гарний, що сусіди приходили, дивилися й дивувалися.

А той, перший, кущик був найкращий. Катруся навіть подружила з ним. Навчилася його розуміти. От коли надворі дощ,— листя у винограду веселеньке, він усім задоволений. А коли спека, листя прив'яле, то вже Катруся знає: він пити хоче, треба йому води принести. Бере вона своє маленьке відерце. Іде до діжки, що стоїть біля будинку під ринвою. Набирає в нього по самі вінця води і виливає під коріння. Інколи відерець з десяток принесе. Як уже виноград нап'ється досхочу, листочки його розпрямляються, підводяться. Такий радий, такий веселий стає! Війне вітерець, листочки зашелестять, і Катрусі вчувається, ніби вони шепочуть їй:

— От нам зараз добре! От нам гарно! Спасибі тобі, дівчинко, спасибі тобі, Катрусю!

А який листочок ще й по голівці погладить її.